

Fuad Tabak

BAJKA O BAJCI
ili
KAKO JE ANAS POBIJEDIO VJEŠTICU

Događaji opisani u ovoj bajci nisu se desili u dalekoj, dalekoj prošlosti. Oni se čak nisu desili ni nedavno. Desili su se dovoljno davno da niko ne može reći:

- Aha, poznavao sam dječaka Anasa, njegovu sestru Hanu i njegove roditelje.

Dakle, jednom, dovoljno davno, Anas je živio sa svojim roditeljima i sestrom na periferiji naselja koje se još nije moglo nazvati grad ali nije bilo ni selo. Jedna strana njihove omalene kuće gledala je prema gustoj šumi a druga prema naselju. Iako je ulaz u kuću gledao prema naselju a ispred nje je bilo dovoljno prostora za igru i sve druge za život važne aktivnosti, život porodice se odvijao u samoj kući ili na onoj strani kuće koja je bila okrenuta prema šumi.

Vjerujem da bi ukućani bili zbunjeni kada bi im neko zatražio da opišu kako s praga njihove kuće izgleda naselje i vjerovatno ne

bi znali izreći više od jednog ili dva detalja te slike. Ali, zato bi ono što se vidi sa suprotne strane kuće mogli opisati do detalja. Opisali bi svako drvo u šumi a možda i svaki cvijet na livadi koja se prostirala između kuće i šume. Niko nije znao zbog čega je tako i niko o tome nije ni razmišljao.

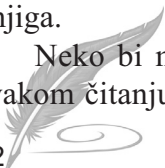
Hana je bila, moram to reći na vrijeme, neobična djevojčica. Kao što su uostalom neobična sva djeca. Ali, ona je bila još neobičnija. Hana je znala čitati! Jednostavno je znala. Niko, pa ni ona sama ne zna kad i kako je to naučila. Nije imala mnogo knjiga. Tri knjige, izluzane od čestog čitanja, značile su joj više od svega drugog, od svake igračke koju je vidjela do tada. Samo je svog brata i svoje roditelje voljela više od knjiga.

Živjeli su kao i sve siromašne porodice u to vrijeme. Otac je po cijeli dan bio izvan kuće. Tražio bi posao na kojem bi mogao zaraditi dovoljno da obezbijedi dobar život svojoj porodici i prihvatao da radi svaki pošten posao koji bi mu ponudili. Nije imao vremena, a ponekad se činilo ni volje, da vodi duge razgovore s Hanom i Anasom. Kad je imao slobodnog vremena, učio bi ih praktičnim stvarima koje će im trebati u životu.

Majka je, najčešće, po cijeli dan bila kod kuće, ali ni ona nije imala vremena za duge razgovore. Nekako bi joj dan iscurio dok je radila kućne poslove ili šila odjeću za stanovnike naselja. Tražila bi od Hane i Anasa da sudjeluju u kućnim poslovima. Oni bi radili i usput se zabavljali, a majka bi ih prekorijevala da se bespotrebno smiju i da nijedan ozbiljan posao ne trpi neozbiljnost.

Anas je najviše volio vrijeme koje su provodili igrajući se na livadi ili u šumi. Činilo mu se da je tada u nekom drugom svijetu, oslobođen bilo kakve težine, pa i one vlastite. Ponekad mu se činilo da lebdi, zamišljao je neobične stvari i izmišljao najčudnije događaje. Hana bi se smijala, a kad bi joj to dosadilo, sjela bi na jedan od velikih panjeva i po ko zna koji put čitala neku od svojih knjiga.

Neko bi mogao pomisliti da je to neobično, ali ona je pri svakom čitanju otkrivala nešto novo, nešto što ranije nije primi-

jetila. Pokušala bi da o tome razgovara s Anasom, ali on nije pokazivao nikakav stvarni interes. Tek ponekad, iz ljubavi prema Hani, sjeo bi i slušao je dok je ona čitala naglas. Nije imao strpljenja da dugo sjedi i sluša. Zbog toga, svaki put kad bi njemu dosadilo slušanje, Hana bi zabilježila mjesto do kojeg mu je čitala. Sljedeći put kad bi Anas iskazao interes da sluša, ona bi ga najprije podsjetila na ono što mu je pročitala ranije, a onda bi nastavila da čita. Kao što već naslućujete, nastavak čitanja ne bi trajao dugo.

Krajnji je čas da pustimo bajku da sama teče. Odlazim i molim vas da ovo što sam napisao ne shvatite kao neki uvod ili objašnjenje. Bajkama ne treba nikakav uvod i nikakvo objašnjenje; one govore same za sebe. Želio sam, kao i svaki sujetan pripovjedač, da budem dio onog što ću vam ispričati.

Radnja naše bajke počinje u vrijeme kad se Hana razboljela od neke čudne bolesti. Ljekar koji je povremeno dolazio u naselje, rekao je da ne zna tačno o čemu se radi, ali da Hana mora boraviti na čistom zraku. Kad se otac usprotivio i gotovo podviknuo da Hana stalno boravi na zraku, ljekar mu je mirno objasnio da možda problem postoji u samoj kući.

- Prostorije moraju biti svijetle, prozirne i bez vlage. - rekao je gledajući oca preko oboda naočala spuštenih na vrh nosa.

Od tada je Hana najčešće boravila u dvorištu igrajući se s Anasom ili ležeći u ljuljašci koju je otac razapeo između dva stabla. Nisu joj dali da čita jer su i otac i majka vjerovali da je njena bolest na neki neobjašnjiv način povezana s čitanjem. Hana bi zbog toga čekala da majka i otac odu od kuće nekim svojim poslom i onda bi, krišom, uzimala knjigu i čitala. Na njeno čuđenje ali i radost, Anas je sad pokazivao više strpljenja i veći interes za ono što mu je čitala. Ipak, još uvijek nedovoljan.

Dani su prolazili i činilo se da se Hanino zdravlje popravlja. Ko zna kako bi to završilo da se jednog dana nije desila katastrofa, kako je taj događaj kasnije nazvao Anas. Dok se Anas igrao na livadi zanesen hvatanjem zeca koji je živio na rubu šume, a Hana uživala u čitanju knjige, pred njom se, niotkuda, stvorio otac. Lju-

tito je uzeo knjigu iz Hanine ruke, izrekao nekoliko prijekora koje Hana u uzbuđenju nije razumjela i nestao u kući.

Od tog dana, ni Hana ni Anas nisu vidjeli knjige. Jednostavno su nestale. Sve potrage koje je Anas napravio u kući i oko nje nisu dale rezultat. Knjiga nije bilo. Anas je možda po prvi put osjetio tugu zbog sestrine bolesti. Desilo mu se, dok je odsutno posmatrao šumu, da prvi put osjeti toplinu kapljice koja je iz njegovog oka skliznula niz lice.

- Neko mora imati lijek za Haninu bolest. - pomislio je. - sutra ću krenuti na put i neću se vratiti dok ga ne nađem.“

Sutradan, čim su otac i majka otišli za svojim poslom, Anas se obukao i krenuo na put. Vratio se s kućnog praga da poljubi Hanu koja je još uvijek spavala. Učinilo mu se da se ona smiješi u snu i odobrava taj njegov, možda i bezumni čin. Nije znao gdje ide, nije znao čak ni šta traži, ni od koga će tražiti to što traži.

Odlučio se da krene stazom kroz šumu u koju je tako često zalazio, ali u koju nikada nije zašao daleko. Obično bi išao do potoka koji je krivudao šumom i samo rijetko je, onako iz zabave, preskakao na njegovu drugu stranu i odmah se vraćao nazad. Ovaj put, odlučno je preskočio potok i krenuo stazom koja se udaljavala od potoka. Nakon nekog vremena staza se izgubila među drvećem.

Na trenutak, Anas je razmišljao kuda bi trebalo ići. Mogao je krenuti na bilo koju stranu: lijevo, desno, naprijed a mogao se vratiti i nazad na stazu i otići kući. Pred očima mu se pojavi Hanina slika i on odlučno zakorači naprijed.

Nakon nekog vremena, više i nije mogao naći stazu kojom je došao. Šuma bi povremeno postala gusta, a onda bi se opet prorijedila. Mjestimično je bila zarasla u šipražje kroz koje se teško probijao. Anasu to nije smetalo, koliko mu je smetalo saznanje da ne zna gdje se nalazi i kuda ide.

Ko zna koliko dugo je išao. Sunce je već prešlo iznad njegove glave i lagano se kretalo prema vrhu planine koju bi povremeno ugledao kroz krošnje drveća. Osjećao je da ga hvata umor.

- Koliko dugo još moram ići kroz šumu i gdje ona završava?-

upitao se naglas.

- Pitaš li mene?

Anas se trgnu. Osvrnu se oko sebe ali osim drveća i ponekog grma nikog nije bilo u njegovoj blizini. U krošnjama drveća prepoznao je kosa i šarenu zebu. Vjeverica je prevrtala orah svojim šapicama ali nije bila zainteresirana za njega.

- Pitaš li mene ili samo glasno razmišljaš?

Ovog puta Anas shvati da mu se obraća hrast ispod kojeg je stajao.

- Pa ti govoriš“ - reče Anas.

- Govorim.

- I razumiješ ono što pričam?

- Mogu da razgovoram sa svakim ko me može razumjeti.

- Kako to misliš? - upita Anas znatiželjno.

Hrast se na trenutak zamisli tražeći objašnjenje i pošto ga nije našao, ravnodušno slegnu granama:

- Baš tako kako sam rekao.

- Mislio sam da drveće ne govori... i ne razmišlja. - reče Anas.

- Svi govore i razumiju... I trava po kojoj gaziš i cvijeće i ptice i ribe...

- To je zaista čudno!

- Ne čudi me da je čudno.

- Ali je i lijepo u isto vrijeme. - radosno reče Anas.

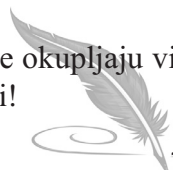
Kos, koji je znatiželjno slušao razgovor, sleti na granu tik iznad Anasove glave.

- Negdje si krenuo ali čini mi se da si se izgubio. Šta zapravo tražiš ovako daleko od kuće? - upita kos.

Anas mu objasni zašto je krenuo na put. Ispričao mu je ukratko svoje razloge ali mu nije mogao reći šta konkretno traži, jer ni sam nije znao koji lijek može pomoći njegovoj sestri.

- Ne mogu ti pomoći. Teško je naći nešto ako ne znaš šta tražiš.- tužno je rekao hrast.

- Nedaleko odavde nalazi se livada na kojoj se okupljaju vile i vještice, - reče kos. - možda bi one mogle pomoći!

Kos objasni da je to sasvim obična livada. Neobična je samo po tome što se na njoj dešavaju neobične stvari. Vile se okupljaju, plešu i razgovaraju o dobrim djelima. Vještice nikada nije vidio na okupu, ali ih je viđao pojedinačno i izgledale su strašno. Jedna vještica ga je progonila kroz krošnje drveća, ali joj je metla na kojoj je letjela zapela za granu hrasta i on je uspio pobjeći.

- Još uvijek mogu čuti njeno vrištanje od kojeg su mi krila otežala i gotovo se zaledila. Ne bih volio da je ponovo sretnem. - zaključio je drhtavim glasom bojažljivo se osvrćući na stranu na kojoj se nalazila livada.

Anas osjeti strah. Nije se toliko prepaao zbog onog što je kos ispričao već zbog načina na koji je to rekao. Proživio je svaki njegov drhtaj i svaku njegovu riječ. I pored straha koji ga je obuzeo on zamoli kosa da ga odvede do mjesta na koje dolaze vile i vještice. S osjećajem krivice, kos mu objasni da ga može odvesti samo nadomak livade odakle će mu objasniti kako stići do nje.

Livada je zaista izgledala obično kako je to i rekao kos. Trava, poneki grm i nekoliko panjeva na kojima se moglo udobno sjediti. Bilo je i cvijeća. Anas je neke cvjetove prepoznao jer su isti takvi rasli u blizini njegove kuće. Pažljivo je osmotrio sve oko sebe i na kraju odabrao mjesto na kojem će čekati dolazak vila i vještica. Sunce je gotovo dotaklo vrhove planine kad je Anas umoran od puta i iščekivanja zaspao.

Ne znamo šta je Anas sanjao. Možda nije sanjao ništa, iako se u jednom trenutku nasmiješio u snu. Bilo je to baš u onom trenutku kad ja na livadu sletila šumska vila. Odmah je zapazila dječaka koji je ležao sklupčan, glave naslonjene na panj. Kažu da vile imaju dobru moć zapažanja i znaju mnogo o djevojčicama i dječacima iako to često ne pokazuju.

Vila je pažljivo podigla njegovu glavu, prostrla zeleni tepih od lišća i zelenih grančica na panj i pokrila ga cvjetnim laticama. I tek što je to učinila, kroz krošnje stabala razliježe se strašan zvuk i još strašniji vrisak. Doletjela je vještica, zapravo, vještica nad vješticama. Moglo bi se reći da je to kraljica vještica, ako takvo nešto

uopšte postoji.

- Opet ti! - ljutito reče vještica nad vješticama. -Šta radiš na mojoj livadi i ko je taj zlobni dječak?

- On nije zloban. Kao i većina dječaka ponekad je dobar a ponekad se zanese u igri i napravi pokoji nestašluk. - objasni vila.

- Samo pametuješ, kao i uvijek. On je lakomislen i zloban kao svi dječaci! - ljutito odvrati vještica.

Vila pokuša da joj ispriča sve što je znala o dječaku, ali vještica posegnu za svojim čarobnim štapom i baci čini na nju. I vila je imala svoj čarobni štap i njime vješto odbi vještichine čini. Nastade strašna borba. Sijevale su čini s jedne strane na drugu, prolamali se uzvici kroz krošnje drveća sve dok i vila i vještica, umorne, ne sjedoše na panjeve koji su se nalazili na različitim stranama dječakovog uzglavlja.

Neko vrijeme su obje šutile, zadihane i uznemirene od ishoda žestoke borbe. Možda to i niste znali, ali i vještice i vile mogu da se uznemire ako se događaji ne odvijaju onako kako to one žele. Vještica je bila ne samo zlobna već i lukava, i kad je shvatila da ne može pobijediti u eventualnoj novoj borbi, predloži vili opkladu.

- Učinit ću da ovaj dječak bude samo zao, da zaboravi na svoju porodicu i da čini nepravdu svima kojima može. - reče vještica.

- Nećeš to moći! - odgovori vila. - On je dobar dječak.

- Bit će on jedna strašna zloća. I uživat će u svojoj zloći.

- A zašto bi to učinila?“ - upita vila u čudu.

- Opet pametuješ! Ako dokažem da je zao, priznat ćeš da sam u pravu. I da su svi dječaci lakomisleni i zlobni. A sad idem, idem! Čeka me nešto malo posla oko ovog dječaka.

Vještica priđe Anasu i prodrma ga.

- Hajde, vrijeme je da ustaneš!

Anasu se učinilo da propada kroz neki uzani otvor duboko u zemlji i odmah nakon što je proletio kroz taj otvor da se nezaustavljivo kotrlja ka ogromnoj stijeni koja se nalazila na sredini strmog brežuljka. Ispružio je ruke da se zaustavi ali umjesto da dodirne stijenju uhvati nečiju ruku. Otvori oči i ugleda lice koje ga je pažljivo

posmatralo.

Da ste u tom trenutku zatražili od Anasa da opiše to što je vidio, vjerovatno ne bi znao reći ništa određeno. U jednom trenu učini mu se da ga oči posmatraju s nježnošću i toplinom a već u sljedećem da zrače lukavošću i lošom namjerom. A takve i jesu vještice, zapravo većina njih. Nisu one tako ružne kao što se priča i znaju biti vrlo zavodljive i poželjne.

- Kako je lijepo odmarati se? Naravno, naravno, i ja volim ljenčariti. Neraspoložen si? Razumljivo da si neraspoložen kad sam te probudila. - reče vještica prijetvorno.

Anas shvati da razgovara s vješticom. Iznenadi se što se nije prepaao. Bila je tako normalna da u njemu ničim nije izazvala strah. Obradova se tome i upravo je zaustio da joj ispriča zašto je krenuo daleko od kuće i da je zamoli da mu pomogne, kad ga vještica preduhitri.

- Znam, znam, sve znam. Ostavi to za kasnije. Voliš li se bavljati? Voliš li biti glavni? I ja svašta pitam. Naravno da voliš. Svi to vole!

- Morao bih kući! A osim toga, nisam ispunio zadatak zbog kojeg sam krenuo na put. - odgovori Anas.

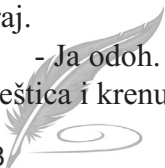
- Ima vremena za to! Pođi sa mnom i moći ćeš raditi što god poželiš. Apsolutno sve. Svidjet će ti se! - reče vještica smiješeći se.

Vila, koja je cijelo vrijeme pratila njihov razgovor, priđe Anasu u želji da ga nagoviri da ne ide s vješticom.

- Ne bi trebalo da ideš. - reče vila.

Vještica na trenutak usmjeri svoj čarobni štap prema vili s namjerom da baci čini na nju, ali se brzo predomisli. Umjesto toga, blagim i umilnim glasom nagovijesti Anasu da bi možda zajedno mogli pronaći lijek za njegovu sestru, a zapravo je imala nešto sasvim drugo na pameti. Željela je da Anas zaboravi i na sestru i na roditelje i da zavoli samo sebe. S takvima je ona lahko izlazila na kraj.

- Ja odoh. Ovo ti je jedina prilika i nećeš dobiti drugu. - reče vještica i krenu prema šumi.

Anas se uplaši da će ona zaista otići i krenu za njom.

- Uostalom, imaš pravo. Zašto bih to propustio. Ionako kod kuće stalno slušam: 'Ustani! Sjedi! Požuri! Nemam vremena! Umorna sam! Nemoj! Hajde!' - gotovo ljutito uzviknu Anas.

- Tvoji roditelji žele najbolje za tebe. Oni te vole. - pokuša da ga zaustavi vila.

- Vole me, vole... ali to nije sve što bih želio

- A šta bi ti želio? - upita zabrinuto vila.

- Ne znam. Zbunjen sam, i ne znam! - odvrati Anas i krenu za vješticom.

- Ako ti zatrebam, pozovi me! - začuo je Anas vilin glas dok se žurno udaljavao s vješticom.

Išli su kroz šumu dugo, prilično dugo. Odjednom, ispred njih iskoči, na tren zastade i brzo otrča neka crna spodoba.

- Šta je to bilo? Nešto je protrčalo, nešto tamno i ogromno! - upita vještica glumeći strah.

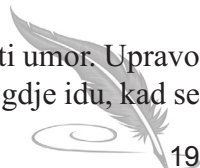
- To je samo mačka, vesela crna mačka. Igra se sa sjenama lišća. - odgovori Anas.

- O slavni preci, vještice i vještaci, krezuba Mumbalana, čupava Trampalana, debela Rampalana, mršava Kukumbana i najslavniji Zuzumbana, spasite nas od crne mačke što je prešla preko puta... Poštedite nas njenih čini... Pih, pih, pih... Puh, puh, puh... i bacite njene čini na sve preostalo dobro u mom carstvu“, glumeći strah naricala je vještica.

- Ali, to je samo zaigrana crna mačka! - ponovi Anas.

Vještica ga pogleda srdito, ali samo na tren. Anas nije primjetio njen srditi pogled, jer su vještice uistinu vješte u pretvaranju i mogu da odglume bilo šta u bilo kojem trenutku. Vještica mu objasni da je naivan i da će ga morati podučiti znanjima i neznanjima iz čaranja i bacanja čini jer je to najvažnije u životu vještice i vještaca. Anasu se učini da bi to moglo biti zanimljivo jer nikada ranije nije čuo ništa o tome.

Dugo su išli kroz šumu i Anas je počeo osjećati umor. Upravo je htio upitati gdje su se zaputili i kad će stići tamo gdje idu, kad se

pred njima ukaza dvorac. Nalazio se na strmoj litici i dominirao je cijelim krajem. Prošli su kroz veliku, okovanu kapiju koja se sama otvorila kad je vještica ispružila čarobni štap i izgovorila čarobne riječi.

Pred njih su istrčala dva dvorjanina u neobičnoj odjeći prošaranoj linijama i kvadratima. Trčkarali su za njima čekajući priliku da se obrate vještici, vrebajući svaki njen pogled i pokret ne bi li ustanovili kad je trenutak za to. Ta gotovo smiješna povorka stigla je u veliku dvoranu a da niko nije progovorio ni riječ. Osim velikog trona u dnu dvorane i kamenog kipa koji je stajao u njenoj sredini, u dvorani nije bilo ničeg drugog. Tek tu, u dvorani, vještica je zatražila da joj dvorjani kažu šta se događalo u njenom odsustvu.

Očekivali bismo da vještice znaju sve. Ali ponekad, možda zbog lijenosti a možda i zbog toga što žele pokazati svoju moć, one ne prate baš sve što se događa. Dvorjani objasniše da se nije desilo ništa značajno, osim što je dolazila djevojčica koja je molila da oslobodi njenog prijatelja kojeg je pretvorila u kameni kip.

Anas tek tada shvati da stoji pred kamenim kipom koji je nekad bio dječak kao i on sam. Zagleda se u kip i učini mu se da dječak plače. Zapravo, nije mu se učinilo. Nekoliko kapljica skotrljalo se niz njegovo lice. Kip je plakao.

- Zašto si ga pretvorila u kip? - upita Anas.

- Morala sam, za njegovo dobro. Došao je i donio goluba. Bijelog goluba slomljenog krila. Tražio je da ga izliječim svojim moćima... Zamisli ludosti, da mu pomognem? - nasmija se vještica.

- Bilo bi dobro da si pomogla. Ja bih to uradio.

- Ti bi to uradio! Ti bi to uradio! Ja ću te... pretvorit ću te... - pomisli vještica, ali ne reče ništa. Umjesto toga povede ga u dno dvorane do velikog trona.

- Imam iznenađenje za tebe. Dođi da se zabaviš! Smjesti se udobno, evo ovdje, pored mene. - povuče ga vještica prema sebi. Anas poslušno krenu za njom i obradova se kad je sjeo jer je već bio umoran. Čim je sjeo, vještica ustade, progovori nekoliko čarobnih riječi i uzviknu:

- A sad, vrijeme je za igru! O slavni preci, vještice i vještaci, krezuba Mumbalana, čupava Trampalana, debela Rampalana, mršava Kukumbana i najslavniji Zuzumbana, neka igre počnu!

Istog trena kad je izgovorila posljednje riječi, oglosiše se trube i ispred trona se stvori veličanstvena povorka. Na čelu povorke išao je klaun, sa šarenom kapom na glavi i štapom koji je vrtio u ruci. Za njim su išli cirkusanti, pa onda životinje od kojih neke Anas nije imao priliku vidjeti ranije. Anas nije znao gdje prije da pogleda: u klauna koji izvodi vragolije, cirkusante koji su skakali s trapeza na trapez ili životinje koje su skakale kroz vatreni обруč.

- Ovo je super! Nikad nisam vidio ovako nešto! - reče Anas glasno.

- Hajde, pridruži im se! - nagovori ga vještica.

Anas jedva dočeka da to čuje, skoči i pridruži se veseloj povorci. I sam je izvodio vragolije sve dok se umoran i zadovoljan nije vratio na tron. U tom trenutku klaun priđe tronu i zagleda se, sa zagonetnim osmijehom na licu, u vješticu i Anasa. Iznenađena i povrijeđena klaunovom drskošću, vještica dohvati svoj čarobni štap i prijeteći ga uperi u klauna.

- Šta hoćeš ti, drski stvoru?

- Želio bih da izrazim divljenje tvojoj ljepoti i zahvalnost tvojoj dobroti, ti lijepa, prelijepa djevo. - reče klaun smiješeći se.

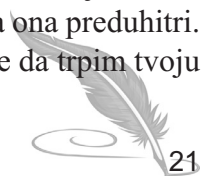
Klaun nije mogao izreći veću uvredu, jer većina vještica voli da izgleda strašno, vole da ih se svi plaše, a posebno djeca. Vještice naročito ne vole da neko misli da su one dobre, ne vole čak ni da neko pomisli da u njima ima i najmanje zrno dobrote.

- Kako se usuđuješ da me tako zoveš?! Tvoja sreća da si klaun pa te ne shvatam ozbiljno. Ipak, okani se takvih šala? Inače...

- ... pretvorit ćeš me u žabu? U staru bukvu? Ili možda u stari panj? - dovrši njenu misao klaun.

Anas pomisli kako bi to pretvaranje moglo biti zanimljivo. Gotovo je zaustio da zamoli vješticu da to uradi, ali ga ona preduhitri.

- Pa kad želiš, mogla bih to i učiniti. Neću više da trpim tvoju drskost. - obrati se klaunu.

- O slavni preci, vještice i vještaci, krezuba Mumbalana, čupava Trampalana, debela Rampalana, mršava Kukumbana i najslavniji Zuzumbana, pretvorite ovo stvorenje u kamen!

Dok je izgovarala posljednje riječi, vještica usmjeri svoj čarobni štap prema klaunu i baci čini na njega. Klaun se nasmija i odskoči ustranu. Pokušala je vještica još nekoliko puta, ali bi se klaun svaki put vješto izmicao. Uznemirena klaunovim podsmješljivim pogledima i uplašena zbog svoje nemoći, vještica zastade i zagleda se u svoj štap. Činilo se da je on sasvim uredi. Izgledao je kao i uvijek.

- Moje čini su malo zahrđale. Možda od premalo zla koje činim u posljednje vrijeme? - upita se vještica glasno.

- A možda odavno nisi spremala svoj čarobnu čorbu. Zaboravila si čak i njen ukus! - izazivao je klaun.

- Kakvu čorbu? - upita Anas.

- Čarobnu čorbu koja joj daje snagu i čini je moćnom.

- Šta ti znaš? Ti glupa, glupa... sveznalice! - vrisnu vještica.

- Možda i ne znam, ali imam prijedlog.- reče klaun pomirljivo.

- Opet pametuješ?

- Samo hoću da razgovaramo.

- Razgovor i pametovanje, zar to nije isto?! - slavodobitno uzvratila vještica.

Anas pomisli kako je vještica u pravu. Pa i njemu se činilo da su razgovori i pametovanje jedno te isto. Rekao je to naglas i vještica ga pohvali naglasivši kako i on misli kao i ona.

- Kad bi bila malo manje sujeta znala bi da to dvoje nije isto. - nije se predavao klaun.

- A šta je to sujeta?- umiljato upita vještica. Ni Anas nije znao šta je to sujeta i odjednom je silno želio da sazna šta je to.

- Kako da vam kažem, to je... - razmišljao je glasno klaun, - to je kad misliš da si uvijek u pravu i misliš da ne moraš da se mijenjaš, a svi drugi se moraju promijeniti.

- Ja jesam uvijek u pravu. - uzvratila vještica.

- A drugi uvijek rade pogrešno? - upita klaun.

- Baš tako! Kako si to znao?

- Pretpostavljao sam, ali nisam bio siguran. Sačekaj, ima još!- smiješeći se reče klaun.

- Sujeta je i ako dignesh nos kad ti neko pokuša objasniti da nisi u pravu... ili kad razmišlja drugačije od tebe.

- E, sad je dosta. Neću više da te slušam!- uzviknu vještica i istovremeno pokuša baciti čini na klauna. On se i ovaj put vješto izmakne.

- Vjerovatno sam umorna. Sve je ovo od suvišnih priča s tobom. - zaključí nakon kraćeg razmišljanja.

- Umorio sam se i ja. Bilo mi je zabavno, a sad bih morao kući. - reče Anas neodlučno.

Vještica osjeti kako joj podrhtava ruka i kako joj stotinu plamenova juri tijelom. Gotovo da ju je obuzeo bijes i možda je samo malo, malo nedostajalo da se obruši na Anasa. Ali, vještice i jesu vještice, između ostalog i zbog toga, što znaju da se pretvaraju i da čekaju priliku da ostvare svoju zloću. „Pametne“ vještice ne srljaju.

- Dragi moj dječače, najdraži moj. Sačekaj. Nisi doživio niti dio, mali dio... djelić... djelić djelića od onog što sam ti namijenila. - reče mu prijetvorno umiljato. - Sačekaj, molim te.

Posljednje riječi koje je izgovorila, odjeknuše joj u ušima. Po prvi put je nekoga nešto zamolila. Pomisli kako je uistinu bolesna i da joj treba odmor. Tanjir čorbe, možda i dva, tri...

- Ja sam zaista bolesna! - viknu naglas iako to i nije željela.

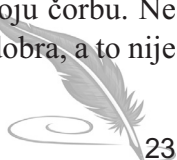
- A meni se čini da te zdravlje sve bolje služi. - uzvratí klaun.

- Dragi moj dječače. Najdraži moj. Obećala sam ti da ćeš biti glavni. Ti voliš biti glavni, zar ne? Naravno, ko ne voli biti glavni? - obrati se vještica Anasu.

- Pa, volio bih...

- Naravno, naravno! - vještica mu nije dozvolila da odgovori.

- Dat ću ti svoju moć. Moći ćeš koristiti sve moje čini i moći ćeš ostvariti sve što želiš. A ja odoh da spremim svoju čorbu. Ne osjećam se dobro. Kao da se u meni javljaju iskrice dobra, a to nije prihvatljivo. Zapravo je potpuno neprihvatljivo.

Vještica još naglasi da će joj, čim se vrati, morati vratiti njen čarobni štapić i njene moći. Anas joj obeća da će tako i biti, jer uostalom on i ne želi te moći već samo želi da vidi kako je to kad ih imaš. Vještica mu reče da se uhvati jednom rukom za jedno uho a drugom za drugo kako bi mu prenijela svoje moći. Izgovorila je neke čarobne riječi i pružila mu svoj čarobni štap i ogrtač. To je bilo sve. Vještichine moći su prešle na Anasa.

Anas je stajao neko vrijeme, iščekujući šta će se desiti. Sve je izgledalo isto, a opet nekako drugačije. Činilo mu se da dobija neku neobjašnjivu snagu. Čak i da raste. Veliki tron kao da se smanjio, a klaun mu više nije izgledao onako raskošno kakvim se činio prije. Kip je izgubio obrise i više mu je ličio na veliki kamen neobičnog oblika.

Dok je on tako stajao začuđen onim što se dešava, klaun ga je znatiželjno posmatrao iščekujući šta će učiniti.

- Moćan si i možeš da uradiš sve što želiš. - reče klaun naposljetku.

- Kakav osjećaj! Mogu da uradim sve što želim. Baš sve! Dovedi mi one cirkusante. Dovedi ih, odmah! - naredi Anas klaunu.

Na klaunovom licu se pojavi izraz razočarenja, ali ne reče ništa. Mirno je posmatrao Anasa. Anas shvati da je moć u njegovim rukama, podiže čarobni štap i pozva cirkusante. Istog časa, pojaviše se cirkusanti na trapezu, lavovi koji skaču kroz vatreni обруč i druge životinje. Klaun počeo izvoditi vragolije. Anas je posmatrao sve s veseljem.

Teško je imati osjećaj za vrijeme dok traje igra i zato niko od prisutnih nije znao koliko je vremena prošlo prije nego što je Anas poslao cirkusante kući. Njemu se to učinilo kao tren, klaunu kao vječnost, a ko zna šta su o svemu mislili lavovi i ostale životinje ako su uopće razmišljali o tome.

- Ovo je bilo dobro! Super! - radosno uskliknu Anas.

- Igra je dobra. Svako treba da nađe vremena za igru. - potvrdio je klaun.

- Čudan si ti klaun. Mnogo pametuješ, a klaun bi trebalo samo da je smiješan i pomalo glup. - obrati se Anas klaunu. - Sumnjiv si

mi. Jako si sumnjiv!

- Možda bih sad mogao da te pretvorim u žabu! - dopuni njegove misli Anas.

Anas baci svoje čini na klauna i ovaj se pretvori u žabu. Skakutao je okolo i kreketao dok se Anas savijao od smijeha. Onda je poželio da ga pretvori u kokoš. Klaun je trčao okolo, kokodakao i povremeno ključao nepostojeće zrnevlje. Anas ga zatim ponovo pretvori u žabu, pa u kokoš...

Kad se pomoliše dvorjani, Anas jednog pretvori u mačku a drugog u miša. Dvorjanin mačak jurio je dvorjanina miša oko kipa, pa oko trona, dok je žaba kreketalala i skakutala pored njih. Kako je ovo zabavno, smijao se Anas, uživajući u strci koju je napravio. Nakon izvjesnog vremena, vrati i klauna i dvorjane u njihov stvarni oblik.

- Otkad nisam ovako uživao. Zapravo, nikad i nisam ovako uživao! - radovao se Anas.

- Eto, sad ste opet ono što ste bili! Malo ste me zabavljali.

- Malo si me iznenadio. Mislio sam...

- Ali ja ne želim da ti razmišljaš i ne želim više slušati tvoje pametovanje. - prekide njegovo razmišljanje Anas, ispruži čarobni štap i pretvori ga u kameni kip.

Dvorjani su sa strahom posmatrali i slušali sve što se događalo. Kad im dječak priđe oni se najprije sagnuše, a pošto im se učini da to nije dovoljno oni i kleknuše pred njim.

- Ko je vas zvao?!

- Oprosti nam gospodar! - reče prvi dvorjanin.

- Oprosti nam moćni gospodar! - reče drugi dvorjanin drhtavim glasom.

- Najmoćniji od moćnih, to si htio da kažeš?! - obrecnu se Anas.

- Najmoćniji od najmoćnijih. Pred dvorcem se skupila brojna gomila. Pročulo se širom carstva da ste novi gospodar.

- I svi žele da Vas vide. I da Vam se dive. - dodade drugi dvorjanin sa strahopoštovanjem. - Žele da Vam ponude svoje usluge. Ako otvorim vrata čut ćete kako Vam kliču i slave dan kad ste po-

stali gospodar.

- Zar ne osjećaju strah od moje moći?

- Naravno, naravno... oni se boje. - zbunjeno ali spremno potvrdiše dvorjani.

Dvorjani s naporom otvoriše velika vrata. Izvana su dopirali glasni uzvici kojima se slavio novi gospodar i njegova još neizvršena djela. Anas znatiželjnim pogledom pređe po gomili koja je uzvikivala. Učini mu se da niko od njih ne pokazuje strahopoštovanje.

- Prije bih rekao da zrače lukavstvom i podvalom. Pokazat ću ja njima. - razmišljao je Anas. - Dovedite mi onog visokog, štrkljastog, s kozjom bradicom! Ostali neka čekaju!

Dvorjani dovedoše barona Minhauzena, jer to je bio on. Visok, štrkljast, s kozjom bradicom. Niko ne zna odakle on u našoj bajci. Možda ga je natjerala neka nevolja. Ko zna? Uostalom, to i nije važno.

Baron znatiželjno priđe kipovima i pažljivo ih opipa, kao da je želio da se uvjeri da su oni uistinu od kamena. Za to vrijeme Anas ga je posmatrao. Nikada u životu nije vidio takvu osobu. Baron se zaustavi pred njim, osmotri ga pažljivo od glave do pete. Mислеći da je kip, pokuša da mu uzme štap koji je držao u ruci. Anas, čvrsto držeći štap, izvuče ga iz baronove ruke i lupi barona po glavi.

- Mislio sam da si kip. Izgledao si tako kipasto... kao kip“, pravdao se baron. „Malo si smiješan u tom ogrtaču i sa tim štapom. Kad sam bio na sjevernom polu vidio sam kip isklesan u ledu, sličan tebi. Samo je bio ogroman, poput planine. I nije imao štapić.

- Nije imao štapić?!

- Nije. Zato sam htio da ga uzmem.

- Samo zato?! A šta si radio na sjevernom polu? - upita Anas znatiželjno.

- Htio sam da prokopam rupu kroz središte zemlje... na drugu stranu.

- I čemu bi služila ta rupa?

- Izgradio bih lift kojim bi se za čas stizalo s jednog pola na drugi. To bi bilo interesantno, posebno djeci.

- I jesi li to napravio? - upita Anas.

- Skoro da jesam. Bilo mi je preostalo još nekoliko metara, ali me zaboljela ruka... i lijeva i desna... i noga... i lijeva i desna... i glava... i lijeva i desna... zapravo ova jedina.

- I prestao si da kopaš?

Baron mu objasni da je odlučio da prestane s kopanjem i da je na kraju morao zatrpati rupu kako neko ne bi upao u nju. Bila je toliko duboka da onaj ko bi upao u nju ne bi mogao nikad izaći iz nje. Na kraju je zamilo Anasa da mu kaže gdje je novi gospodar. Objasnio je da želi da ga upozna i ponudi mu svoje usluge. Anas ga je posmatrao neko vrijeme, razmišljajući da li da nastavi da se poi-grava s njim. Na kraju odlučio da mu kaže istinu.

- Ja sam novi gospodar!

Iznenaden Anasovim riječima, baron se instiktivno odmakne. Za trenutak nije znao šta da kaže, ali se brzo snašao.

- Gospodaru moj... gospodaru cijelog carstva, svih živih i neživih stvorenja u carstvu, dozvolite da Vam se predstavim. Ja sam baron Minhauzen! - obrati mu se uz teatralan naklon. - Moja junaštva su slavna i opjevana! O njima se priča uz logorske vatre, a napisali su i nekoliko knjiga o mojim junačkim i graditeljskim podvizima...

Baron je očekivao da će Anas nešto reći, ali je ovaj šutio i lagano lupkao štapom po jednom od kipova.

- Uradit ću sve što želiš. - reče baron sad već i uplašen njegovom šutnjom.

- Evo, napravit ću ti ljestve do Mjeseca. I neće biti od stabljike graška! Grašak je smrtno i može se desiti da se popneš, a ne možeš se vratiti. Ko bi onda upravljao tvojim carstvom?

- Šta bih ja radio na Mjesecu?

Baron se obradova dječakovom pitanju, jer ga je njegova šutnja strašno plašila.

- Pogled s Mjeseca je prekrasan. Bio sam gore i mogu to potvrditi. To treba doživjeti.

- I sve ćeš to uraditi za svog gospodara?

- Sve, baš sve i mnogo više. - uzvratil baron radosno.
- Ima li nešto što bih ja trebao uraditi za tebe?
- Meni je dovoljno da sam u vašoj sjeni gospodaru. Slavu sam već stekao. - objasni baron.

- Ipak, možda ima još nešto, pored te sjene?

Radostan zbog toga što gospodar razgovara s njim ali u isto vrijeme i oprezan jer nije znao što će ovaj učiniti, baron je oklijevao s odgovorom. Kad mu se učini da će gospodar izgubiti strpljenje, odluči da mu se povjeri. Objasni mu da je slavan ali da nije sretan jer je shvatio da mnogo toga počinje ali ništa ili skoro ništa ne dovršava. Kao onaj tunel.

- Stalno sam bolestan. Sad me boli ovo, pa me boli ono... Ponekad mi se čini da jedva čekam da me nešto zaboli da ne bih morao završiti ono što sam započeo. - iskreno se povjeri baron.

Dok je baron govorio, Anas ga je posmatrao s osmijehom na licu.

- Tražim lijek za tebe. I evo, našao sam ga! - uzviknu Anas, uze čarobni štap i pretvori ga u kip. „Eto tako, ništa te više neće boljeti. Ama baš ništa! Ništa nećeš započinjati i ništa neće trebati završavati.

Upravo u tom trenutku, iza velikih odškrnutih vrata dvorca začu se neka vika i lupanje. Anas razazna glasove dvorjana i jedan njemu nepoznat glas. U dvoranu uleti čudan, omanji lik, s povećim nosom. Vješto je izmicao dvorjanima koji su ga jurili uz povike i poneku ružnu riječ. Kad postadoše svjesni gospodarevog prisustva dvorjani zastadoše, a čudna spodoba dotrča do Anasa.

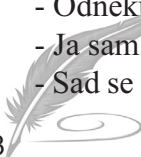
- Oprostite nam gospodaru, obratiše se dvorjani sa strahopoštovanjem, - sve smo pokušali da ga zaustavimo, ali ovaj lutak, drski lutak...

- Ja nisam lutak! Gospodaru, dozvolite da se predstavim? Ja sam Pinokio.

- Odnekud si mi poznat? - znatiželjno ga je posmatrao Anas.

- Ja sam iz bajke.

- Sad se sjećam. Nedavno mi je sestra čitala bajku o tebi. - pri-

sjeti se Anas.

- Onda sve znate, gospodaru.

- Pa baš i ne znam. Otišao sam ranije tako da nisam čuo kraj.

Pinokio mu objasni da je bio ohol i da je mislio da sve može. Samo je želio da se igra i skita. Samo to mu je bilo važno. Anas u tome nije vidio ništa loše, čak šta više, sjećao se da mu je Pinokijevo skitanje bilo zabavno.

- Najbolje mi je bilo ono kad ti raste nos. - prisjeti se Anas.

- To je bilo zato što sam mnogo lagao. Kad god bih lagao, nos bi mi porastao. Jednom mi je nos toliko porastao da njegov završetak nisam mogao dotaći vrhovima svojih prstiju.

Anas se nasmija i zatraži od Pinokia da mu ovaj pokaže kako nos raste, ali mu Pinokio objasni da to više ne može jer je prestao lagati. Kad mu Anas zaprijeti da će mu on sam povećati nos, Pinokio pade na koljena i zamoli ga da to ne čini.

- Zašto? Imaš li neki razlog? - upita ga Anas.

- To me podsjeća na vrijeme kad sam bio lijen i lakomislen. Bilo je lahko nagovoriti me na bilo kakav nestašluk.

- Ja mislim da u tome nema ništa loše. Htio si da sve vidiš i probaš.

Pinokio mu objasni da je i on nekada mislio da u tome nema ništa loše. Ali desilo se nešto, zapravo desilo se mnogo toga. Njegov otac, siromah Đepeto, sve je učinio da Pinokio bude dobar dječak i da bude sretan. Kad je bio gladan, davao mu je svoj doručak.

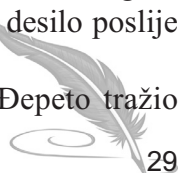
- Prodao je jedini kaput koji je imao kako bi mi kupio knjige za školu. - s tugom koja je izbijala iz svake izgovorene riječi zaključujući svoju priču Pinokio.

- To mu i nije bilo pametno. - pomisli Anas.

- Razočarao sam ga. Prodao sam knjige i pobjegao s razbojnicima.

- Taj dio sam slušao. Oni su te prevarili i ostavili bez ičega. - prokomentirao je kratko Anas. - Ali ne znam šta se desilo poslije toga?

Pinokio mu ispriča kako ga je njegov siroti Đepeto tražio

svuda. Čak je napravio malu lađicu kako bi prešao okean jer mu je neko rekao da je Pinokio otet i da je tamo negdje s one strane okeana.

- Kad je moj otac nestao u strašnom okeanu, osjetio sam neizmjernu tugu. Odlučio sam da se promijenim. Obećao sam svojoj dobroj vili da ću ići u školu i učiti... Ali, nisam održao obećanje. Opet sam se odao nestašlucima i bio sam kažnjen. Čak sam se jednom pretvorio u magarca...

- Pravog magarca?! - iznenađen pričom, uzviknu Anas. - Misliš ovakvog?

Anas posegnu za čarobnim štapom i pretvori Pinokia u pravog magarca koji skače, rita se i njače. Nakon nekog vremena vrati ga u prvobitni oblik.

- Baš si zabavan. - reče Anas ali se činilo da i sam nije vjerovao u ono što je rekao.

- Zaslužio sam da budem magarac. - reče Pinokio tužno. - Poslije sam spasio svog dragog Đepeta iz utrobe strašnog morskog psa. Mogao sam to jer se radi o bajci. U stvarnom životu izgubio bih ga zauvijek.

- Saslušao sam tvoju priču, ali još mi nisi rekao šta hoćeš od mene. - upita Anas.

- Moj otac, Đepeto, mnogo je propatio zbog mene. Sad je bolestan i ja bih htio da mu pomognem. Život bez njega bio bi siromašan i tužan.

Dok su oni razgovarali u dvoranu je ušla djevojčica. Niko je nije primjetio i zato su se svi trgli kad su začuli njen glas.

- To je lijepo od tebe, Pinokio. Griješio si, ali imaš dobro srce.

Anas znatiželjno osmotri djevojčicu. Učinila mu se poznata ali nije se mogao sjetiti odakle.

- Ti mora da si ona djevojčica koju su spominjali? - upita Anas.
- A onaj kip tamo je tvoj prijatelj? I ako sam dobro razumio ti moliš da ga oslobodim?

Djevojčica nije stigla odgovoriti jer u dvoranu uleti vještica i zaustavi se pred njom.

- Ona je dosadna djevojčica koja stalno nešto moli. Bit ćeš ti lijep par sa svojim kamenim prijateljem!“

Vještica ispruži ruku prema djevojčici i baci čini izgovarajući čarobne riječi. Ništa se nije dogodilo. Vještica pokuša opet i opet, ali bez uspjeha. Trebalo joj je vremena da se prisjeti da su i čarobni štap i sve njene moći kod Anasa. Nije ni čudno, jer neke vještice poslije odmora trebaju malo više vremena da se vrate u stvarnost.

- Vрати mi moje moći- obrati se vještica Anasu ljutito. - Dogovorili smo da ćeš mi ih vratiti.

- Ne znam da li to želim. Zapravo siguran sam da to ne želim.

- Dovoljno dugo si bio glavni!

- Možda bih htio da tako ostane zauvijek. - mirno odvрати Anas.

- Zauvijek? Zauvijek?! Ne budi lud! Nismo se tako dogovorili!

- zavapi vještica.

Vještica nervozno obleti nekoliko krugova oko dvorane, razmišljajući šta da uradi. Čarobne moći su bile kod dječaka i mogao je da uradi šta god želi. Na kraju se zaustavi pred njim i prijetvorno mu se obrati. Izgledalo je kao da se uopšte ne ljuti na njega.

- Dječaće, dragi moj dječaće. Htio si samo da probaš. Mili moj. Vрати mi moje moći. Moći ćeš ih dobiti kad god poželiš. Možda su ti ova djevojčica i ovaj, ovaj...

- Ja sam Pinokio. Onaj iz bajke“, prekine njenu nedoumicu Pinokio.

- Možda su ti oni pomutili razum! Ne slušaj ih! Hoće da te zavedu. - završi vještica svoju misao. - Bit će najbolje da ih odmah pretvoriš u kipove. Poslije će sve biti lakše.

Svi su znatiželjno iščekivali šta će Anas učiniti. Svi, čak i kameni kipovi. Iako su bili od kamena, oni su sve mogli čuti. Jedino nisu mogli govoriti i nisu se mogli kretati.

- Nisam siguran da to želim. Zapravo, siguran sam da to ne želim. Želim prvo čuti tvoju priču! - obrati se Anas djevojčici.

- O najslavniji Zuzumbana, šta je s ovim dječakom? On nije dobro. On hoće da sluša njenu priču. - zavapi očajna vještica.

- Ispričaj mi svoju priču. - mirno reče Anas.

Obradovana, djevojčica ispriča da se s prijateljem igrala u dvorištu, kad je ispred njih pao golub slomljenog krila. Pokušali su da mu pomognu i učinili su sve što su znali, ali nisu uspjeli. Krilo je bilo slomljeno na više mjesta. Onda im je neko rekao za strašnu vješticu koja može učiniti sve što hoće. Baš sve! Svi su im savjetovali da ne idu kod nje, ali je njen prijatelj ipak otišao da moli za pomoć. I nije se vratio...

- Naravno da se nije vratio. Kako se samo usudio doći da moli? - vrisnu vještica.

- Hrabar je i zaslužio je moje divljenje. - reče Pinokio.

- To mu baš i nije bilo pametno. - zaključí Anas.

- Možda i nije, ali on je takav. Ima ljubavi za sve.

„A ti možeš da mu pomogneš. Imaš svu moć“, obrati se djevojčica Anasu sklopljenih ruku, baš onako kako je to činila Hana kada bi ga molila da uradi nešto za nju ili za njih oboje.

- Ne znam da li da to uradim. Tvoja priča je iskrena kao i tvoja ljubav prema prijatelju. Zaista ne znam šta bi trebalo da uradim? Želio bih da to znam?! - reče Anas iskreno.

U tom trenutku desi se čudo. Klaun kojeg je Anas pretvorio u kameni kip i koji je do tog trenutka kao i svi kameni kipovi stajao nepomično, pokrenu se i klaun oživi. I desi se još jedno čudo. Klaun se pretvori u vilu, pravu prvacatu vilu, onu o kojoj smo govorili na početku bajke i koju niko nije vidio još odonda kad je Anas s vješticom napustio livadu.

- Zvao si me. Znala sam da ćeš me zvati. - reče vila Anasu.

- Ti, ti... sveznalice. Otkud ti? - zavapi vještica.

- On me pozvao! - pokazala vila na Anasa. - Treba mu pomoć.

- Iskoristi svoju moć i molim te vrati mi mog prijatelja. - zamoli djevojčica Anasa.

- To bih i ja učinila. - dodade vila.

- Mogao bi to učiniti. - razmišljao je Anas. Djevojčica ga je podsjećala na Hanu. A osim toga, želio je upoznati i njenog prijatelja, tog čudnog dječaka koji je zbog goluba rizikovao svoj život. Baron mu je iz nekog razloga ionako bio simpatičan.

- Zaista bih to mogao učiniti, mogao bih. - reče Anas i učini mu se da je zbacio težak i nepotreban teret koji je dotad nosio.

- Kakva ludost! Zašto bi učinio takvu ludost? Zašto? Zar ti nije bilo lijepo sa mnom?- zavapi vještica.

- O najslavniji Zuzumbana, zašto bi to učinio?

Ne slušajući je, Anas ispruži čarobni štap i usmjeri ga prema kipu barona i djevojčicinog prijatelja. Čim izgovori čarobne riječi oni oživješe. Prijatelj potrči djevojčici u zagrljaj. Baron, kao da se probudio iz dubokog sna, trljao je oči pokušavajući da shvati šta se dešava. I baš u tom trenutku, u naručje mu pade vještica koja je cijelo vrijeme nervozno letjela okolo pokušavajući da vrati ono što se vratiti ne može.

- O, cvjetiću prekrasni što mi doleti u naručje.- obradova se iznenadnom poklonu baron. Vještica se gundajući izvuče iz njegovog zagrljaja.

- Sačekajte ljepotice moja, pustite me da uživam u vašem društvu. - zapjeva baron za njom.

- Ovo je nečuvveno, nečuvveno... Ne osjećam se dobro. - gundala je i dalje vještica.

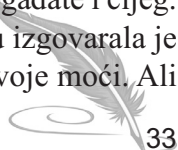
- Sačekajte krasotice moja! Pričat ću vam svoje nevjerovatne doživljaje! I gledati vaše lice kako sija od radosti!- bio je uporan baron.

- Ti ćeš, ti ćeš... Vrta mi se u glavi... Toliko sretnih osoba na jednom mjestu. To ne mogu podnijeti. Ne mogu! - zajeca vještica i odleti na drugi kraj dvorane.

- Odlučio sam uraditi još nešto! Uništit ću ovaj čarobni štap tako da niko neće moći da radi sve što poželi. Baš niko!- objavi svečano Anas.

- To je prava stvar, reče radosno vila. - Ali prije toga želim ti nešto dati. Ovdje je lijek koji si tražio, ponesi ga, iako ti neće trebati. Kad se vratiš kući, dočekat će te tvoja sestra koja je upravo ozdravila.

Sva su lica sijala od radosti, sva osim jednog. Pogađate i čijeg. Vještica je prestala da leti i oslonjena na svoju metlu izgovarala je sve čarobne riječi kojih se sjetila ne bi li povratila svoje moći. Ali

uzalud. Dok ju je posmatrao Anasu sinu ideja, sjajna ideja. Priđe vještici i radosno objavi:

- Prije nego što uništim čarobni štap, upotrijebit ću ga posljednji put. - objavi Anas zagonetno i okrenu se vještici. - Pretvorit ću te u oličenje dobra. Zamisli, svi će slaviti tvoju dobrotu!

- Ne! Molim te, samo to ne. Ja ne znam kako se čini dobro. - preklinjući reče vještica.

Dok je pružala ruke prema Anasu da se odbrani od te najstrašnije sudbine koja može zadesiti jednu vješticu i istovremeno se povlačila nazad, sudari se s baronom i pade mu u naručje po drugi put.

- Neka ova vještica postane oličenje dobra. - objavi Anas i odmah nakon toga prelomi čarobni štap.

Vještica zastade, kao da se zaledila. Ne miče se. Ne može prepoznati osjećaje koji su je preplavili. Zbunjena je.

- Kako je ovo čudno. Nevjerovatno čudno. - obrati se baronu koji ju je držao u naručju.

- Šta je čudno, cvjetiću moj?

- Osjećam se tako neobično. Ta toplina i toliko zanimljivih osoba oko mene... Možda sanjam?

- Ne sanjaš, leptiriću moj. To sam ja, tvoj baron. Svuda sam te tražio. I na Mjesecu sam te tražio!

- Tako mi je toplo... ovdje... i ovdje...

- Dođi krasotice moja. Zaplešimo naš ples, ljubičice moja.

Plesali su dugo tog dana i sljedećeg dana. Svi, baš svi osim Anasa, koji je požurio kući svojoj Hani i svojim roditeljima. Neki vjeruju da plešu i danas. Istina, niko ih nije vidio, ali se priča, da za vjetrovitih noći, onaj ko ima dobar sluh i ko smije zaći duboko u šumu, može čuti istu onu muziku uz koju su plesali onog dana kad je Anas slomio čarobni štap.

A Anas? Anas je stigao kući brzo. Zatekao je radosnu Hanu i roditelje. Ovaj put ni otac ni majka nisu ga prekorili zbog iznenađenog odlaska. Bili su sretni što se vratio i što je Hana ozdravila. Živjeli su dugo i sretno, a vjerovatno i danas žive, iako su se ovi događaji desili davno.